

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

XX, nar. **XX**
bytem **XX**

proti
žalované

Kancelář Poslanecké sněmovny
se sídlem Sněmovní 176/4, Praha 1
zastoupena Mgr. Markem Nespalou, advokátem
se sídlem Bělehradská 77, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. PS 10461/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje **XX**

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny ze dne 6. 9. 2019, č. j. PS 10461/2019, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí opisu usnesení Poslanecké sněmovny ohledně vyslovení souhlasu s trestním stíháním poslance Petra Dolínka. Současně žalobce navrhl, aby soud žalované nařídil poskytnout žalobci požadované informace.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný rozhodl ve věci žádosti o poskytnutí informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím v rozporu se skutečným stavem, čímž porušil základní zásady činnosti správního orgánu. Též mohl zneužít pravomoci úřední osoby úmyslným porušením zákona upravujícího formální náležitosti rozhodnutí.
3. Žalobce podal k rukám žalovaného na základě § 13 odst. 1) zákona o svobodném přístupu k informacím podání „Oznámení/usnesení o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání Petra Dolínka, žádost o poskytnutí informace, která byla doručena dne 27. 7. 2019.
4. Žalovaný vydal rozhodnutí č. j. PS 10156/19 o odmítnutí žádosti ze dne 27. 7. 2019, a to na základě § 15 odst. 1) zákona o svobodném přístupu k informacím označené „Rozhodnutí vedoucí Samostatného oddělení styku s veřejností Kanceláře Poslanecké sněmovny o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1) zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 27. července.
5. V reakci na to žalobce podal k rukám žalovaného odvolání, které bylo doručeno dne 8. 8. 2019.
6. Dne 6. 9. 2019 bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného č. j. PS 10461/2019, označené „Rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace č. j. 10156/19 ze dne 7. srpna 2019,“, kterým žalovaný odmítl odvolání ze dne 8. 8. 2019 a potvrdil rozhodnutí ze dne 27. 7. 2019.
7. Žalobce vydal rozhodnutí ze dne 6. 9. 2019 na základě skutkových závěrů v rozporu se skutečným stavem, když tvrdil neexistenci rozhodnutí Poslanecké sněmovny o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka ve smyslu § 12 zák. č. 90/1995 Sb. , o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, kterým vyslovila dolní komora parlamentu souhlas k trestnímu stíhání ústavního činitele ke skutku prodeje akcií společnosti Pražská teplárenská Holding, a. s. Usnesení Poslanecké sněmovny o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka není vedeno spisovou službou Kanceláře poslanecké sněmovny. Žalovaný tak rozhodnutím ze dne 6. 9. 2019 úmyslně porušil základní zásady činnosti

správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu, neboť řízení nezajistil důkazy a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

8. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí může trpět vadami spočívajícími v nedodržení zákonem stanovených náležitostí pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 69 odst. 1) správního řádu neboť kvalifikovaný elektronický podpis XX, vedoucího Kanceláře poslanecké sněmovny, mohla připojit k tomuto rozhodnutí neoprávněná osoba Kanceláře poslanecké sněmovny bez vědomí XX, a tímto nezákonným užitím kvalifikovaného elektronického podpisu vedoucího Kanceláře poslanecké sněmovny mohla neoprávněná osoba naplnit znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 odst. 1 písm. a) písm. b) trestního zákoníku. Městský soud v Praze postoupí podání k rukám Národní centrály proti organizovanému zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování, která trestně stíhá XX, vedoucího Kanceláře poslanecké sněmovny a další úřední osoby Kanceláře poslanecké sněmovny.
9. Na základě těchto skutečností proto žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí ze dne 6. 8. 2019 a též rozhodnutí ze dne 07. 08. 2019, aby žalovanému nařídil požadované informace poskytnout a aby přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobce především navrhla, aby soud žalobu odmítl, jelikož žalobce nevyhověl výzvě soudu k odstranění vad žaloby, a poukázala na to, že nevydala žádné rozhodnutí ze dne 27. 7. 2019, ani rozhodnutí ze dne 6. 8. 2019.
11. K obsahu žaloby pak uvedla, že na žádost žalobce ze dne 27. 7. 2019 o poskytnutí informací reagovala rozhodnutím ze dne 7. 8. 2019, kterým tuto žádost odmítla z důvodu neexistence takové informace, neboť Sněmovna neobdržela od orgánů činných v trestním řízení žádnou žádost o vyslovení souhlasu Sněmovny k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka, a to ani v žalobcem uváděné trestní věci ani v trestní věci jiné.
12. Nadto dne 15. srpna 2019 Ing. Pavel Kováčik jako předseda Stálé komise Poslanecké sněmovny pro práci Kanceláře Poslanecké sněmovny žalobci sdělil, že Kancelář Poslanecké sněmovny vydala coby povinný subjekt dle zák. č. 106/1999 Sb. rozhodnutí o odmítnutí žádosti žadatele o poskytnutí informace, kdy Sněmovna neobdržela jakoukoli žádost orgánů činných v trestním řízení, týkající se vydání k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka, a Sněmovna tedy o ní nemohla ani jednat a ani o tomto vydat příslušné rozhodnutí. Dále byl žalobce ohledně vedoucího Kanceláře XX informován, že skutečnosti, které žalobce uvádí, se nezakládají na pravdě a žalobce byl upozorněn na osobnostní práva vedoucího Kanceláře.
13. Dne 8. 8. 2019 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, v němž kromě zopakování existence údajného usnesení Sněmovny, kterým tato rozhodla o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka, ke skutku prodeje akcií Pražská teplárenská Holding, a.s., argumentuje blíže neupřesněným tvrzením, že Kancelář rozhodnutím ze dne 7. srpna 2019 porušila právo žalobce na informace.
14. Toto odvolání vedoucí Kanceláře Poslanecké sněmovny rozhodnutím ze dne 6. září 2019, č.j.: PS 10461/2019, zamítl a rozhodnutí ze dne 7. srpna 2019 potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí vedoucí Kanceláře mimo jiné uvedl, že požadovaná informace objektivně neexistuje a neposkytnutím neexistující informace nemohlo být porušeno žalobcovo právo na informace.

15. Žalovaná setrvala na stanovisku, že provedla řádné zjištění s tím výsledkem, že žádné usnesení Sněmovny týkající se souhlasu s vydáním poslance Petra Dolínka k trestnímu stíhání neexistuje, neboť žádná taková žádost od orgánů činných v trestním řízení nebyla do Sněmovny ani doručena. Vzhledem k tomu Poslanecká sněmovna o takové žádosti nejednala a neexistuje tedy žádné rozhodnutí o této žádosti, ať již pozitivní nebo negativní. Žalovaná tedy postupovala přesně v intencích zákona o svobodném přístupu k informacím, když žádost žalobce o poskytnutí informace, která objektivně neexistuje, po řádném zjištění stavu věci odmítla a jeho odvolání nevyhověla. Tímto postupem nemohl být žalobce jakkoli zkrácen na svých právech, a žaloba je proto nedůvodná.
16. Dále žalovaná poukázala na to, že žalobce nepředložil žádný z důkazů, jež avizoval v žalobě, tedy zejména výpis z Centrální evidence trestních stíhání k jménu poslance Petra Dolínka, a nepřipojil usnesení Poslanecké sněmovny o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka, což je logické. Totéž platí i o výpisu z Centrální evidence trestních stíhání ke jménu XX, vedoucí Kanceláře Poslanecké sněmovny. Navržený výslech vedoucího Kanceláře je pak v tomto kontextu zcela absurdní a žalovaná jej považuje jednoznačně nejen za nadbytečný, ale i šikanózní.
17. Pokud jde o žalobní tvrzení o možném neoprávněném použití elektronického podpisu vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny XX, žalobce neuvedl žádnou skutečnost, na základě jaké ke svému „možnému“ závěru dospěl. Takový žalobcem naznačený „možný“ postup skutečně možný není, k čemuž žalovaná odkázala vnitřní předpis Kanceláře - Směrnicí pro vydání a nakládání s kvalifikovaným elektronickým podpisem založeným na certifikátu.
18. Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu odmítl, resp. zamítl.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v žalobě, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Pro úplnost soud konstatuje, že na základě původního stanoviska žalované měl o žalobě rozhodovat při jednání, a to dne 21. 10. 2020. Toto jednání bylo na žádost žalobce odročeno a následně žalovaná své stanovisko ohledně způsobu rozhodnutí o žalobě změnila a souhlasila s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání.
21. Z obsahu spisu předloženého žalovanou vyplývá, že žalobce doručil dne 27. 7. 2019 žalované žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. V této žádosti uvedl, že Poslanecká sněmovna neeviduje pořadovým číslem tisku usnesení přijaté na základě ust. § 12 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, kterým rozhodla o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka ke skutku rozhodování a právního jednání hlavního města Prahy v souvislosti s převodem vlastnického práva k akciím společnosti Pražská teplárenská Holding a.s. Podle zákona o svobodném přístupu k informacím žalobce požádal žalovanou o předložení opisu usnesení Poslanecké sněmovny, kterým rozhodla o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka.

Konečně v žádosti žalobce uvedl, že stálé komisi pro práci Kanceláře Poslanecké sněmovny bylo oznámeno, že orgány činné v trestním řízení stíhají XX, vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny, jenž byl proto vzat do vazby. Z tohoto důvodu XX nesplňuje podmínky pro výkon funkce podle zákona č. 451/1991 Sb., ani podmínky pro přístup fyzické osoby k utajované informaci, neboť Národní bezpečnostní úřad rozhodl o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby.

22. Na toto podání reagovala žalovaná rozhodnutím vedoucí samostatného oddělení styku s veřejností ze dne 7. 8. 2019, č. j. 10156/19, jímž žádost o poskytnutí informace odmítla podle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s ust. § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění uvedla, že Poslanecká sněmovna neobdržela od orgánů činných v trestním řízení žádnou žádost o vyslovení souhlasu Poslanecké sněmovny k trestnímu stíhání Petra Dolínka, a to ani v žalobcem uvedené věci, ani v jakékoliv jiné. Z tohoto důvodu nemohla sněmovna v označené věci jednat, resp. přijmout jakékoliv usnesení. Povinný subjekt proto konstatoval, že požadované informace neexistují, proto je nelze žalobci poskytnout.
23. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 8. 8. 2019 odvolání, v němž namítl, že žalovaná svým rozhodnutím ze dne 7. 8. 2019 porušila právo na informace stanovené v čl. 17 odst. 1, odst. 5 Listiny základních práv a svobod a porušila zákon o svobodném přístupu k informacím, když neposkytla požadovanou informaci.
24. O odvolání rozhodl dne 6. 9. 2019 pod č. j. 10461/2019 vedoucí Kanceláře Poslanecké sněmovny, který je odmítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí setrval na závěru, že Poslanecká sněmovna nikdy nerozhodovala o souhlasu s trestním stíháním poslance Petra Dolínka v žádné trestní věci, protože žádná taková žádost orgánů činných v trestním řízení jí nebyla doručena; proto k ní neexistuje žádné usnesení sněmovny a žalobce tedy požadoval objektivně neexistující informaci, kterou mu povinný subjekt nemohl poskytnout. Žalobcovo právo na informace tak nemohlo být nijak porušeno.
25. Městský soud v Praze se především zabýval tím, zda podaná žaloba je projednatelná, tedy zda obsahuje alespoň jednu konkrétní a srozumitelnou žalobní námitku. Skutečností je, že po podání žaloby městský soud svým usnesením ze dne 17. 9. 2019 vyzval žalobce k tomu, aby odstranil vady žaloby, spočívající v tom, že podle odůvodnění žaloby žalobce brojil proti jiným rozhodnutím, než jejichž zrušení se domáhal v návrhu výroku rozsudku a rovněž i samotné odůvodnění žaloby bylo nesrozumitelné, když žalobce brojil jak proti rozhodnutí ze dne 6. 9. 2019 a následně pak brojí proti rozhodnutí ze dne 6. 8. 2019. Ani identifikace rozhodnutí v označení žaloby neodpovídala identifikaci rozhodnutí v návrhu výroku rozsudku a v odůvodnění žaloby.
26. Poté, kdy byl soudu doručen spisový materiál žalované, z něhož je nesporně seznatelný průběh vyřizování žalobcovy žádosti o poskytnutí informací, včetně vydání žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že byť žalobce nesprávně uvedl data vydání předmětných rozhodnutí, je obsah jeho žaloby srozumitelný a je z ní zřejmé, jaké informace od žalované žádal, a jakými rozhodnutími žalovaná věc jeho žádosti vyřídila. Není proto sporu o tom, která rozhodnutí žalované a v jaké věci napadá. Městský soud tedy vycházel z toho, že žaloba směřuje proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny ze dne 6. 9. 2019, jakož i proti rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny ze

dne 27. 7. 2019, a neshledal proto důvod k odmítnutí žaloby podle ust. § 37 odst. 5 soudního řádu správního.

27. Pokud pak jde o věcnou stránku sporu, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Esenciálním předpokladem pro to, aby povinný subjekt vyhověl žádosti o poskytnutí informace postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, je existence požadované informace. Pokud informace, jejíhož poskytnutí se žadatel domáhá, vůbec neexistuje, nelze jeho žádosti vyhovět a povinný subjekt nemá jinou možnost, než žádost odmítnout postupem podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož
29. To neplatí jen v případě, kdy požadovaná informace sice neexistuje, resp. povinný subjekt ji nemá k dispozici, avšak jedná se o informaci, která podle norem platného práva existovat má, resp. povinný subjekt je povinen takovou informací disponovat. V takovém případě se nemůže povinný subjekt zbavit své povinnosti informaci poskytnout odmítnutím žádosti, ale je povinen požadovanou informaci vytvořit, resp. získat ji, a následně ji žadateli poskytnout.
30. V projednávané věci však o takový případ nešlo. Žalobce ve své iniciální žádosti žádal o předložení opisu usnesení Poslanecké sněmovny, včetně, přílohy, kterým Poslanecká sněmovna rozhodla o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka.
31. Tuto informaci by bylo možno poskytnout jen tehdy, pokud by Poslanecká sněmovna rozhodovala o vyslovení souhlasu k trestnímu stíhání poslance Petra Dolínka, resp. pokud by takový souhlas vydala anebo odmítla vydat. Jelikož takové rozhodování náleží do její působnosti, byla by Poslanecká sněmovna ohledně této informace povinným subjektem podle ust. § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
32. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z vyjádření žalované k žalobě však vyplývá, že žádné rozhodnutí ohledně souhlasu s trestním stíháním Petra Dolínka – ani pozitivní, ani negativní – Poslanecká sněmovna nevydala, a to z toho důvodu, že o návrhu na vyslovení takového souhlasu ohledně tohoto poslance nerozhodovala, neboť žádný takový návrh jí nebyl orgány činnými v trestním řízení předložen.
33. Jestliže tedy požadovaná informace vůbec neexistuje, a to zcela legitimně, neboť k události, které se má týkat, vůbec nedošlo, pak žalovaná v postavení povinného subjektu nemohla jednat jinak, než že žádost o poskytnutí takové informace odmítla podle ust. § 15 odst. 1 soudního řádu správního. Žalovaný nadřízený orgán pak rovněž nepochybil, jestliže takové rozhodnutí o odmítnutí potvrdil a odvolání proti němu zamítl.
34. Pokud žalobce v žalobě vytýkal, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nemohl soud této námitce vyhovět, neboť je zcela nekonkrétní. Žalobce neuvedl nic bližšího o okolnostech údajného rozhodování Poslanecké sněmovny o souhlasu s trestním stíháním poslance Petra Dolínka. Není tedy zřejmé, v jaké době mělo podle názoru žalobce k takovému rozhodování dojít a na žádost kterého orgánu činného v trestním řízení se tak mělo stát. Údajná trestní věc, v níž měl poslanec Petr Dolínek podle názoru žalobce figurovat jako obviněný, není v žalobě nijak specifikována, a žalobce nedoložil žádné podklady, z nichž by bylo možno takovou trestní věc identifikovat.

35. Obdobně pak soud musel odmítnout i námitku ohledně toho, že napadené rozhodnutí může být vadné i proto, že bylo neoprávněně, resp. nezákonně opatřeno kvalifikovaným elektronickým podpisem XX, vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny, jelikož ten je trestně stíhán.
36. Především je zřejmé, že žalobce v žalobě neuvedl nic relevantního, čím by svá tvrzení doložil a nepředložil žádné podklady, na kterých by se takové podezření zakládalo. Žalovaná pak vyloučila, že by došlo k neoprávněnému použití elektronického podpisu vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny XX, a to především proto, že XX není trestně stíhán a žalobce nepředložil, ba ani netvrdil žádné relevantní skutečnosti, jež by možnému zneužití elektronického podpisu XX nasvědčovaly. Soud proto konstatoval, že ani tato žalobní námitka nebyla důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
38. Výrok o náhradě nákladů je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl, a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Soud podle ust. § 60 odst. 7 soudního řádu správního nevyhověl návrhu žalované na přiznání náhrady nákladů jejího zastoupení advokátem, neboť má za to, že se nejedná o náklady účelně vynaložené. Výkon agendy podle zákona o svobodném přístupu k informacím je organickou součástí úřední činnosti žalované jakožto organizační složky orgánu veřejné moci, a to včetně kompetence obhajovat správnost svého postupu v této agendě před soudy ve správním soudnictví. Jelikož je žalovaná k výkonu této agendy materiálně i personálně disponována, pak zastoupení advokátem nelze považovat za účelné vynaložení veřejných prostředků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX